

သရဲကံ

ဖြစ်ခဲ့လေသော

အစိမ်းရောင်

သရဲဘဝဖြစ်ခဲ့လေသော

လောက မှာ ဘုံဘဝတွေ မျိုးစုံအောင် ရှိနေတတ်ကြပါတယ်။ ကောင်းခြင်း ဆိုးခြင်း စသည် ဖြင့် မျိုးစုံသော ဘုံဘဝတွေမှာ ကျက်စား သွားလာ ကြနေသူတွေ အများ သားပါပဲ။ ဖြစ်လေရာမှာ တော့ ကြုံလေ သမျှ ကောင်းအောင် ကြိုးစား နေထိုင်ကြရမှာ ပါ။

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု အစွဲကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပေတလောကကို ရောက်ရှိ သွားသူတွေမှာ လည်း အမြဲတစေ ခြောက်လှန့် နေတတ်သူတွေ မဟုတ်လှပါဘူး။ သူတို့ ရှိတာကို မြင်သိ စေချင်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်။ ကောင်းမှုပြုပေး စေချင်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်။ နှုတ်ဆက်ချင်လို့ ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မြင်အောင်သာပဲ ပြတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူ့ဘဝမှာ တောင်မှ လူဆိုးလူကောင်း ဆိုတာ ရှိတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့လည်း ဘယ်ဘုံဘဝပဲ ဖြစ်ပါစေ ဆိုးသူ ကောင်းသူကတော့ ရှိစမြဲ ပါ။

ဘယ်နေရာကိုပဲ ကြည့်ကြည့် သူမြင်တွေ့နေရသည် က အလင်းတန်း ဖြူဖြူတွေသာ။ ကြည့်လေရာ မြင်နေရသည် မှာ လည်း အ

ဖြူထည်တွေသာ ဖြစ်လေသည်။ ။ ဒီတော့ သူလည်း ဘယ်သွားလို့ သွားရမှန်းလည်း မသိပေ။ ထို့ထက် ဆိုးသည် က သူ့ကိုယ်သူတောင် ဘယ်သူလည်း ဆိုတာ စဉ်းစားနေပေမဲ့ အဖြေက မပေါ်လာခဲ့။ တွေးနေပေမဲ့ ဘာမှ တွေးမရတာကြောင့် စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ပဲ မတွေးပဲ နေလိုက်တော့၏။ ။ ဒီလို မတွေးလေတော့လည်း သူဘာဖြစ်နေလည်း ဆိုတာကို သိချင်လာမိ ပြန်သည်။ ။

ဒီလိုနဲ့ ခဏ ငြိမ်သက်နေတုန်းမှာ ပထဆုံး တွေးမိလိုက်သည် က သူက ဘယ်သူလဲ။ ဘာကြောင့် ဒီနေရာကို ရောက်လာရတာလဲ။ မျက်လုံးထဲမှာ ခပ်ရေးရေးလေး ပေါ်နေသလို ရှိနေပေမဲ့ တကယ်တမ်း တွေးလိုက်တဲ့ အခါ ဘာမှ စဉ်းစားမရခဲ့ပေ။ မြင်နေရသည် မှာ လည်း သွားစရာ ဘာမှ ကို မတွေ့ရ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် တစ်စုံတစ်ခုကို မျက်လုံးထဲမှာ တွေ့လိုက် ရလေသည်။ ။ သေချာ ကြည့်မိလိုက်တဲ့ အခါ...

"ဟင်... လမ်း... ဟုတ်တယ် လမ်းတစ်လမ်း ပါလား..."

ဟုတ်သည်။ ။ လမ်းတစ်ခုကို မြင်လိုက် ရတော့သည်။ ။ ဒီအတိုင်း ထိုင်တွေး နေတာထက် စာရင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ထိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွား ကြည့်မည်ဟု တွေးလိုက်ကာ ထိုင်နေရာမှ ထကာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ လိုက်လေသည်။ ။

"သားကြီးရာ အေ...ငါမမူးသေး ဘာပူးကွ..."

"အ...တူတူပဲ ငါလည်း မူးသေးပူး..."

"အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့... ထပ်သောက် ချင်သေးတယ် ဆိုမှ မင်းက ဘာလို့ ပြန်မယ် ပြောတာ လည်း ကွ"

"အာ... ဆိုင်ပိတ်တော့မယ်တဲ့ ကွ ဒါကြောင့် ပြန်လာတာလေကွာ..."

ညမှောင်မှောင်မှာ အမူးသမား နှစ်ယောက် စကားပြောလျက် ပြန်လာကြလေသည်။ ။ မမူးသေးဘူး။ ပြောနေကြပေမဲ့ စကားတွေတောင် မဝီကြပေတော့။ အချိန်က ည ဆယ်နာရီ ဝန်းကျင်လောက် ဖြစ်သည်။ ။ လမ်းမှာ တော့ လူသူ တစ်ယောက်မှ ပင် မတွေ့။ ထိုစဉ်မှာ ပင်...

"ဟင်.. ဘာလည်း ဟ... ဘယ်... သူ...လည်း "

ဆိုကာ တစ်ယောက်က အာလေးလျှာလေးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းပင်။ ဒီတော့ ကျန်တစ်ယောက် ကလည်း ..

"ဟေ့ကောင် မင်း...ဘာ...တွေ့...လို့ ...လဲ...ဟ..."

"ဟို...မှာ ...လေ...ကွာ တို့ ကို လက်ရမ်းပြပြီး ခေါ်နေ...တာ...မဟုတ်...လား"

ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကျန်တစ်ယောက်က လှမ်းကြည့် လိုက်လေသည်။ ။ ထိုအခါ တွေ့လိုက်ရ သည် ကတော့ ...

အမှောင်ရိပ် သစ်ပင်အောက်မှာ ဖြူဖြူသဏ္ဌာန် တစ်ခုက သူတို့ကို လက်ဝှေ့ရမ်း ပြပြီး ခေါ်နေ သလိုမျိုး တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ။

"အေးကွ ဘယ် သူ လဲ သိရူး..."

"လာကွာ ဘာလုပ်မလို့ လဲ မသိရူး သွားမေးကြည့်ရအောင်"

ဆိုပြီး အခြေနေသိရအောင် သူတို့ နှစ်ယောက်လည်း အနားကို တိုးသွား ကြလေတော့သည်။ ။ သစ်ပင်အောက်ကို ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ

တော့ သူတို့ မြင်နေရသည့် ဖြူဖြူပုံရိပ်က ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားလေသည်။ ။ ထိုအခါ ကိုယ့်မျက်လုံးကိုတောင် မယုံချင်တော့ပေ။

စောစောက တွေ့နေပါရက်နဲ့ အနားရောက် လာတဲ့ အခါ ပျောက်သွားတာဆိုတော့ ရုတ်တရက် လန့်လည်း လန့်သွားမိသည်။ ။ ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ ကြက်သီး မွေးညင်းလေးတွေတောင် အနည်းငယ် ထလာခဲ့လေသည်။ ။ အမူးတွေတောင် ပြေသွားသလိုပင် ဖြစ်သွားမိသည်။ ။

"ဟေ့ရောင် ဘယ်... ဘယ်ရောက်... သွားတာ လည်း ... ဟ"

"အေး ဟ... ချက်ချင်း ပျောက်သွားတာ"

"ဒါ... ဒါ သ... သ... သရဲ ခြောက်တာလားမသိ...ဘူး... နော်"

သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံးလည်း စိတ်ထဲက အနည်းငယ် ကြောက်လာမိလေသည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် လေမတိုက်ပါပဲ သစ်ပင်ပေါ်ရှိ အကိုင်းအခက်တွေက တဝုန်းဝုန်းဖြင့် လှုပ်ခတ် လာလေတော့သည်။ ။

"ဟင်... ဟို... ဟိုမှာ လေ... လေမတိုက်ပဲ... သစ်... သစ်ခက်တွေ လှုပ်... လှုပ်... နေတယ်ကွ"

အပင်ပေါ်ရှိ အကိုင်းအခက်တွေက လေမတိုက်ပါပဲ တဝုန်းဝုန်းနဲ့ လှုပ်လာခဲ့လေသည်။ ။ ထို့နောက် "ဝုန်း..." ဆိုတဲ့ အသံကြီးနှင့် အတူ အပင်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ခုက ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျ လာခဲ့လေသည်။ ။ သူတို့ လည်း ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်သွားရင်းနဲ့ ဘာတွေ ကျလာတာလည်း မသိဘူး ဆိုကာ ကြည့်လိုက်မိလေတော့...

မည်းမည်း အကောင်ကြီး တစ်ကောင်နှင့် ဖြူဖြူသဏ္ဌာန် တစ်ကောင်က လုံးထွေးကာ ပြုတ်ကျ လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ တစ်ကောင်က တော်တော် ကြောက်စရာ ကောင်းလေသည်။ ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ

အမွေးအမှ င်တွေနှင့် လူတစ်ယောက်ထက်လည်း ပိုကြီးလေသည် ။ မျက်နှာကလည်း မျက်လုံးပြူးပြူး ပါးစပ်ပြဲပြဲနှင့်။ နားရွက်ကြီးတွေကလည်း အကြီးကြီးတွေကို တွေ့နေရသည် ။ လက်ကြီးတွေကလည်း အရှည်ကြီးတွေ ဖြစ်သည် ။ ကျန်တစ်ကောင်ကတော့ ဖြူဖြူသဏ္ဌာန် တစ်ခုပင်။ မြူခိုးလိုလို ဘာလိုလို အကောင်အထည်တော့ သိပ်မမြင်ရပေ။ နှစ်ကောင်သား လုံးထွေးပြီး အပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလာခြင်းပင်။

ဒီလို တွေ့လိုက်ရလေတော့...

"အမယ်လေး... ဘာ...ဘာကြီးတွေလဲဟ ကြောက်
ကြောက်စရာကြီးတွေ"

"ဟာ ဟေ့ရောင် အဲဒါ သ... သ... သရဲ ခြောက်တာဟ ပြေး ပြေး"

ဟု ကြောက်လန့်တကြား အော်ကာ ထွက်ပြေး ကြတော့လေသည် ။
